

[Statsministeren.]

mentlig Socialministeren senere give nærmere Oplysning.

Ogsaa de mange Betragtninger, der er fremsat angaaende Beskatningen, baade om hvad der foreligger, og hvad der i Fantasien er udmaalet, vil sikkert blive optaget af Finansministeren; kun ønsker jeg med Hensyn til Skattespørgsmaalet at bemærke, at en Henvendelse, som er kommet fra 3 Arbejdsgiverforeninger og 2 raadgivende Raad, absolut ikke har Krav paa eller Ret til at betegnes som en Henvendelse fra Erhvervene. Jeg vil ikke undlade paa noget Stadium at høre de nævnte Organisationer og Raad, og heller ikke vil jeg tilraade, at man skal lade være at tage Hensyn til dem, ingenlunde, men de udgør ikke de danske Erhverv. Arbejdernes 300 000 indenfor forskellige Fag, Husmændenes mange Tusinder og Fiskernes Tusinder er ikke taget med paa Raad, og de kan dog vel ikke holdes ude, naar man taler om Erhvervene, thi uden Arbejdere vilde der uægtelig ikke blive ret meget Landbrug, Industri eller Skibsfart. Er der derfor nogen, der er vigtige for Erhvervene, er det formentlig Arbejderne. De Herrer med Pengene burde snart lære, at Penge ikke er det eneste, der betyder noget her i Verden, og at Pengenes Indehavere ikke har Ret til at tale ogsaa paa Arbejdets Udøvers Vegne.

De ærede Ordførere, som bøjer sig dybt for Kapitalejernes Henvendelse om Skatten, tager helt anderledes paa en anden Sag, som de omtalte, nemlig Lille Bælts Broen. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal taler om den skandaløse Tilstand, og baade det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Holstein er naturligvis indignerede sammen med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, og de er indignerede, som ret og rimeligt er for gode konservative Mænd, paa Arbejderne selvfølgelig, ikke paa det, de kalder Erhvervene, naar der er Tale om Skatteklager. Det var dog maaske værd at faa undersøgt, om ikke noget af Skylden for denne skandaløse Tilstand ogsaa kunde ligge hos de saakaldte Erhverv. Jeg er slet ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i, at det virkelig er en skandaløs Tilstand. Nu har man i Aarevis smædet Arbejderne som dovne Personer, der blot tænkte paa at gøre saa lidt som muligt. Arbejde for Timelønnen; under Venstres og Højres Bifald har man lavet Smædeviser med Refrænet. Det skal gaa langsomt —. Men saa kommer Arbejdsmændene ved et stort Foretagende og forstyrrer det hele ved at sige:

Maa vi ikke faa Akkordbetaling? hvilket, som enhver ved, udelukker enhver Form for Driveri. De vil nødtigt have Ord for at være Dagdrivere, og de synes ogsaa, at den Timefortjeneste, de kan opnaa, er saa ufor-skammet lav, at der vel var Grund til en Forbedring. Og saa nægter man at imødekomme dette Ønske om at faa Lov at arbejde saa meget som muligt; det er dèr, Skandalen ligger. Det er virkelig *skandaløse* Tilstande, at Folk med haardt Arbejde som Haandlangere ved en Maskine, der til en vis Grad bestemmer Arbejdstempoet, skal have en gennemsnitlig Ugeförtjeneste paa 35—40 Kr. Det er dèr, Skandalen ligger, det skandaløse er ikke paa Arbejdernes Side, men paa Erhvervsledernes Side. Hvis Rigsdagsmedlemmer raaber Skandale til de Folk, der forlanger at faa Lov til at arbejde i Akkord, og som anser 35—40 Kr. for en skandaløs lille Fortjeneste, oven i Købet ved et nationalt Foretagende, ja, saa maa jeg sige, saa har de en mærkelig Opfattelse af, hvad der er Skandale. Det er maaske værd at tilføje i denne Sammenhæng, at det jo ingenlunde er saa, at alle Erhvervsledere staar paa dette Standpunkt, ingenlunde, der er flere Firmaer, der har Del i Entreprisen, som arbejder uforstyrret, fordi de er gaaet ind paa at yde Akkordbetaling. Det *kan* altsaa lade sig gøre. Naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nu gør det til en stor national Skandale, at et mægtigt nationalt Foretagende er lammet ved disse Arbejderses Opræden, saa er det dog maaske værd at erindre, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om 200 Arbejdere, der strejker, og da der er 10 000 ledige Arbejdsmænd af andre Aarsager, vil man maaske erkende, at nogen fænomenal Ulykke i Forhold til Erhvervsituationen er de 200 strejkende Arbejdere alligevel ikke. Efter hvad der er blevet sagt, skulde man tro, at det drejer sig om mange Tusinder, men Skandalen bestaar kun i nogle faa Hundrede, og den skandaløse Behandling udgaar fra Erhvervslederne.

Om Forsvarsspørgsmaalet og om Forhandlingerne i Folkenes Forbund er der jo forstaaeligt nok gjort nogle Bemærkninger og dermed ogsaa et Forsøg paa at hævde den Forklaring, som er givet af den Bladforretning, der nærmest støtter det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Dette ærede Medlem har den Dristighed at paastaa — ja, det er saadan en Slags Indledning —, at Valget den 24. April ingenlunde afgjorde Forsvarsspørgsmaalet. Hvis nogen vilde komme og paastaa, at Valget ikke afgjorde *andet* end Forsvarsspørgsmaalet, vilde